

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑννηακόσα πέντε,
τὰ κοννοῦμε καὶ ἐν ακουνεῖνται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Σεπτεμβρίου δεκάτη καὶ ἑβδόμη
καὶ ἀπὸ βρῶμα γραλίζουσιν οἱ δρόμοι.

Ἐννακόσα μετροῦμε καὶ ἑπτὰ
μὲ σημεῖα θριάμβων ἀπτά.

Ὁ Ρωμποῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἓνα χεῖμαρρον ᾠδῶν
τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
ὡς δόξασις μεγάλης πολυτάραχος σταθμός,
ἐν οἴκῳ Ἐμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμός.

καὶ εἶπες παρόμοιος στρατός
νὰ γίνη καὶ ἐδῶ πέρα.

Εἶδες σημαίας Πρωσσιακὰς
νικῶν καλλιστεφάνων,
καὶ ἤκουσες γύρω μουσικὰς
θουρίων καὶ παιάνων.

Καὶ ἤλθες πάλιν στήν κοιτίδα, ποῦ τὴν σκέπουν Παρθενῶνες,
καὶ ἤλθες πάλιν στήν γαλήνην τῶν δικῶν σου Παλατιῶν,
καὶ ἔμπροστά σου παρελαύνουν στρατιαὶ καὶ λεγεῶνες
βουλευφόρων τροπαιοῦχων μὲ σημαίας ρουσφετιῶν.

Ὑπὸ ταύτας τὰς σημαίας
τῶν στρατῶν τῶν ὁμοφύλων
βλέπε στρατιάς δρομαίας
πῶς φροντίζουν κατ' ἀλλήλων.

Ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτῶν
βλέπε νίκας βουλευτῶν,
βλέπε σπαραγμούς πεινῶντων
καὶ πολέμους Κυβερνῶντων.

Τὶ σημαία λατρευτὴ
καὶ πανύμνητος αὐτῇ
τῶν κλεινῶν ρουσφετοφάγων,
τῶν κοινῶς καὶ φιλαράγων.

Τούτῃ μόνον κυματίζει,
τούτῃ μόνον μᾶς σιτίζει,
τούτῃ μᾶς φρονηματίζει.

Ὑπὸ ταύτην τί στρατός!...
ζεῖδωρον δι' ὅλους μάννα,
καλοπέραςις χρυσῇ.

Εἰς τὸν Διάδοχον ᾠδῇ,
τὸν Κωνσταντῖνον δηλαδῇ.

Α'.

Εἶδες λατῶν, Διάδοχε, στήν γενεθλίαν γῆν,
τῆς δόξης τὴν πηγὴν.
Εἶδες καὶ εὐδὴς ἐξήγειρες ἐκ τῆς μακρᾶς τῶν νόρκης
ἐκ τοῦ αἰῶνος Ἑλληνας, ἀπλοῖκούς, αὐτάρκεις,
να λαὸν κυρίαρχον μὲ κλέος αἰωνόβιον,
καὶ πᾶσι πάντι ἀνέχεται μ' ὑπομονὴν Ἰώβειον.

Εἶδες καὶ τὰ θαυμάσια
τῶν Γερμανῶν γυμνάσια,
καὶ ἔμπροσ παρήλασαν στρατοὶ
καὶ Αὐτοκρατόρων ἀετοὶ.

Ἐκτίναξες ἀπὸ ψηλὰ
στρατοὺς τοῦ Κάιζερ σφονγιῶν,
διήλθες ἄστεα πολλὰ
καὶ νόον ἔγνωσ στρατηγῶν.

Νίκαι σ' ἐπτέρωσαν ἐκεῖ
καὶ ἔμβατηρίων γλώσσα,
καὶ σ' ἔχαιρέτησε λευκὴ
σκιά τοῦ Βαρβερόσα.

Ἀνέπτε εἰς ὕψος ἀετὸς
κλαγγάζων στὸν ἀέρα,

Κι' οὐδείς ὕμνος ἀρετῆς
πρὸς ἀντίστοιχον παιῶνα
τῆς σημαίας ταυτησί.

Ταύτης μοναχὰ τὸ κλέος
κάθε πρῶτος κι' ἀγελαῖος
ἀκηλίδωτον τὸ θέλει.

Μὰ δὲν βρέμεται κανείς
καὶ περὶ τῆς γαλανῆς
διαίτης γίνεται κουρέλι.

Μέγα τὸ κράτος ἀληθῶς τῆς πρώτης τῆς σημαίας,
ποῦ τὰς δυνάμεις συντηρεῖ τοῦ σώματος ἀκμαίας,
ποῦ τόσον μένος προκαλεῖ,
κι' ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς πολλοὶ
μὲ κρότους σιαγόνων
ἔκπνοον σκιάς προγόνων.

Ταύτην μόνον τὴν ἁγίαν,
τὴν παρέχουσιν ὕειαν
καὶ δυνάμεις πρὸς ἀγῶνας.

Ταύτην μόνον ἐξυμνοῦμεν,
ταύτην μόνον προσκυνούμεν
νῦν καὶ αἰῶνες αἰῶνας.

Οὐ μὴν κι' ἐγώ, Διάδοχε, πολίτης τελευταῖος,
φωνάζω πρὸς τοὺς Ἕλληνας σὺν παλαιῶς Τυρταῖος:
Ὑπὲρ τῆς πρώτης, ποῦ φοῦμι μὲς' στὰς πτυχὰς τῆς κρύπτεται,
φρενιτιώδεις μάχεσθε κι' ἀρεϊμανίως πίπτετε.

Ὑπὲρ ἐκείνης ἡ λεπίς
προμάχων νὰ γυμνώνεται,
κι' ἐμπρὸς τῆς μόνον ἀσκεπῆς
καθέννας νὰ σηκώνεται,
κι' ὑπὲρ αὐτῆς κοχλάζετε,
πυροῦσθε κι' ἀλαλάζετε,
μὰ τὸ πανὶ τῆς γαλανῆς, ὃ γέροντες καὶ νέοι,
κανέν' ἄς μὴν ἐμπνέη.

Μὴ' στήν δευτέραν στρέψεσθε, τὴν τόσον ὀνειρώδη,
τὴν γαλανὴν τὴν ἄνυλον καὶ τὴν φαντασιώδη.
Κανείς μὴν ξεσβερώμενος, κανέννας μὴν κορυφάζη,
γιατ' εἶναι μόνον ὀνειρον, γιατί φοῦμι δὲν βγάζει.

Ἡ πρώτη πάντα νὰ φουῶ σὲ βουληφόρων θώκους,
ἐκείνη μόνον νὰ περῶ' μπρὸς' στὸν λαὸ τὸν χάχα,
κι' ἡ γαλανὴ ν' ἀπλώνεται γιὰ τοὺς ὀνειροπλόκους,
ποῦ σὺν τζιτζικῆα τρέφονται μὲ τὴν δροσὴ μανάχα.

Κι' ἐγώ, τοῦ κράτους λυμεῶν,
περὶ τῶν δύο σημαῶν
αὐτὰ φρονῶ, Διάδοχε τοῦ Θρόνου Κωνσταντίνε,
καὶ σὺν διαβαίν' ἡ γαλκὴ
φωνάζω πάντοτε πανί
χρωματιστὸ πῶς εἶναι.

Καθόλου δὲν μ' ἐνθουσιᾷ τὸ γαλανόν τῆς χρῶμα,
δὲν εἶναι παρὰ σύμβολον ἐνὸς ἄνυλον πνεύματος,
κι' ὅσον ἐμπρὸς τῆς κι' ἂν σταθῶ μὲ πηχυνάον στόμα
οὐ τοῦτο πληρωθῆσεται ζροπαρόχου γέφυματος.

B'

Καὶ πάλιν ἡλθες εὐχαρίσ' στήν γῆν τὴν γενεθλίαν
κι' ὁ Πάλλης σοῦ παρέδωσε τὴν ἀντιβασίλειαν,
τὴν τιμηθεῖσαν μὲ πολλὰς
κι' ἐθνοφελεῖς μεταβολάς,
τὴν διδασκάλους κείρασαν τὰ μάλιστα' ἀχαμνούς,
καὶ τοὺτους ὁδηγήσασαν ἐπὶ σφαγὴν ἀμνούς.

Καὶ πάλιν ἡλθες εὐχαρίσ' στήν γῆν τὴν γενεθλίαν
κι' ὁ Πάλλης σοῦ παρέδωσε τὴν ἀντιβασίλειαν,
ὁ Πάλλης ὁ περιφρουρῶν τὸν Ἄρην τὸν ἐφέστιον,
κι' ἀνάνης ὡς Ἡφαιστεῖον,
ποῦ λέγεται, Λιάδοχε, καὶ Γαλλιστὶ βουλκάν,
καίει τὰ πέριξ ὅλα
κι' ἀντιορπυλλοβόλα
ἵστα ναυπηγεῖα ναυπηγεῖ τοῦ Γιάρο καὶ Βουλκάν,
εἰς τοῦτο καὶ τοῦ Ναυτικοῦ τοῦ Νώντα καταφάσκοντες
κι' ὅλον τοῦ κόσμου χάσκοντες.

Καὶ φωνάζουν μερικοὶ
τῆς Ἑλλάδος Ναυτικοί:
Τί χρειάζονται στὸν Στόλον καὶ τὰντιορπυλλικά
σὺν τοῦ λείπουνε καράβια τῆς γραμμῆς πολεμικά;

Πλὴν τὸ στόμα μου τὸ λάλον πρὸς ἐκείνους ὁμιλεῖ:
παρὰ δὲ ποῦ χρησιμεύουν κάλλιο δέκ' ἀνωφελῆ.
Γιὰ τὰ νέα τὰ καράβια βάλετέ μας νέους φόρους
καὶ σκορπίστε λεφτά...
ὅσο κι' ἂν δὲν χρησιμεύουν πάντα γιὰ τοὺς λαθρεμπόρους
μὰς χρειάζονται κι' αὐτὰ

Πότε μ' ἔνα, πότε μ' ἄλλο δὲν μὰς ἔμεινε κεφάλι,
κι' ἔφαλαν πολλοὶ τὴν μὴν Κυριακούλη τε καὶ Πάλλη,
κι' εἶπαν γιὰ τοὺς συμπεθέρους πῶς πιαστῆκαν' στὰ γερὰ
κι' ἀπειλεῖται συμφορὰ.

Πλὴν μαζί σὲ μὴ καρότσα' βγήκαν' μέρα μεσημέρι
κυβερνῶντες συμπεθέροι,
καὶ κατέπαυσαν ἡ μῆνις, ποῦ μὰς ἔκαμε δυσθύνους
καὶ πολλὰς ψυχὰς ἰφθίμους
κατελύπησε γνωστῶν
καὶ τοῦ κόμματος πιστῶν.

Ποιὰ θεότης, λὲν ἀκόμη μεταξὺ πολλῶν ὁμίλων,
ἄναρ τοὺς συμπεθέρους μὲ τῆς ξριδος τὸ μῆλον,
κι' ἵδαμεν θυμῶν ἐξάνρεις καὶ μαλλώματ' ἀνταδελφῶν
σὺν κι' ἐκεῖνα τὰ μεγάλα Γιββελίνων καὶ Γονέλφων;

Ἀκριβήρην σιτάριον σκληρὰ καὶ μαλακὰ
μὲς' σ' ἄλλα ξαφνικά,
κι' ἔβαλαν μὴ πεντάρα' στὸ χάσκο φοῦμι
καὶ πρέπει' στοὺς φοῦμαδες γιὰ τοῦτο προτομή.

Καὶ τώρα, πρὶν προβάλλῃ τῆς τοῦ πρῶτον,
πολλοὶ σὺν τοῦ Παράσχου τὸ δόλο τὸ φανὸ
μὲς' στὸν προθάλαμό μας σιγὰ σιγὰ πατοῦν
καὶ ψάλλουν τὸ φοῦμάκι χωρὶς νὰ τὸ ζητοῦν.

Ἐδύμωσε σπονδαῖος ὁ κόσμος κατ' ἀρχὰς
κι' ἠκούσαμεν ἀγρίας πεινῶντων ἱαχάς,

Ὁ ρεπουμπλικάν
Γιάρο καὶ Βουλκάν.

πλὴν ἔκρεξαν κατόπιν πρὸ καθενὸς φοῦμα
καὶ τὸν παρακαλοῦσαν μὲ δάκρυα θεοῦ
νὰ βάλῃ' στὸ καρόβι καὶ μὴ πεντάρα' ἀκόμη,
κι' ἄς λένε καὶ Κουβέρνα κι' ἄς λένε κι' Ἀστυνόμοι.

Κι' ἐπὶ πολλὰς προβλέπων θυέλλας ἐκ λιμοῦ
ἐλάττω καὶ πάλιν πολλὰ κατὰ πολλῶν,
κι' ἔπρηξεν νὰ διαβάσω λυσσώδης ἐκ θυμοῦ
τὸν ἴσον τοῦ Ἀνδία κατὰ σιτοπωλῶν.

Ἠλθες καὶ πάλιν χαρωπὸς
καὶ φοράγων ἐκπεσμούς νυκτῆς,
μὰ μὴ περίεργος ῥωτῆς
πότ' ἐπλουτίσαμε καὶ πῶς.

Ἠλθες καὶ πάλιν ραδιῶς
σὺν Πρωσσὸς καὶ σὺν Γερμανός,
κι' ἄνι νὰ βλέπης ἀετοὺς ἐκείνων δικεφάλους
βλέπεις πολλοὺς ἀλάλους
νὰ τρώγουν τὰ κρανία τῶν ἡμέρα μεσημέρι
καθὼς ποτὲ κι' ἐκεῖνος
ὁ κόμης Οὐγγλίνος
τὸ φάλλον ἐροκάνιζε κρανίον τοῦ Ρουτζέρη.

Ἠλθες καὶ πάλιν εὐελπὶς' στήν γῆν τῶν κατ' ἀνείων,
τὸν δὲ κλανθμώνων ἡ κοιλιάς,
ἡ περιώνυμος Ἑλλάς,
μὲ δυναμιτῆδας βομβεῖ καὶ βόμβας Ἀρμενίων.

Πενήντα πέντε δὲ λεπτά μετὰ μεσοῦς ἀγῶνας
τὸ χάσκο πληρώνοντας
κι' ἐπὶ βομβῶν κορόνοντες
προσμένοντες τὴν ἀφίξιν τῆς προσφιλοῦς Κορώνας,
νὰ μάθωμεν ἂν ἔκαμε σπονδαῖας ὁμιλίας
μαζί μ' ἐκεῖνον τὸν Ρουβί, Μυιστὸν τῆς Γαλλίας.

Σ' ἐπαναβλέπει γάροντα κι' ὁ Φοῖβος ἀνατέλλων,
κι' ἂν ἐρωτᾷτε καὶ γιὰ μὰς,
καθέννας σκέπτεται φοῦμας
νὰ γῆν γιὰ τὸ μέλλον.

Κι' ἐγώ, πολίτης τῶν κλεινῶν
κι' ἰσοτεφῶν Ἀθηναίων,
μ' ἐφημερίδα, μὲ καρπὲ καὶ καργίλε γιὰ χάσκο
στὰς γεροντίας σὺν γιὰ τὸ φοῦμι τὸ χάσκο.

Ἐσίγησε κι' ἡ προσευχὴ μὴτε Ρωμῶς κατ' ἀρχὰς
πρὸς τὸν πατέρα στρέφεται τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
καὶ μὴτε κράζει πρὸς αὐτὸν μὲ δέηση θεομῆν
Πάτερ, τὸν ἐπιστοῖον δὸς σήμερον ἡμῖν.

Τώρα τοιαύτην δέησιν ψωμοζητῶν ομάδες
τὴν ἀπενθύνουν κλαίονσαι τοὺς ἐπὶ γῆς ψωμάδες.

Τρομερὸν ἀκούω θρήνον
μέσ' στὸν τόπον τῶν κυρίων
γὰρ τὸ δόλοιο τὸ καρβέλι,
καὶ διὰ γλωσσῶν πυρίνων
ὁ Βουδοῦρης παραγγέλλει
Μάνλιχερ τουφέκια πρώτης,
κ' ἕνας κ' ἄλλος πατριώτης
μέσ' σ' αὐτὰ μου ψιθυρίζει : τί τὰ θέλομε κ' ἐκεῖνα ;
δὲν τὰ κάνουνε καρβέλια νὰ μὴ ρέψοιμε σ' τὴν πείνα ;

Ἦλθες πάλιν εὐμειδῆς
στῆς γλαυκώπιδος τὴν πόλιν,
ποῦ ἔμορφε κ' ἐμὲ νὰ δῇς
θησαυρίσαντ' ἀροποώλην.

Γ'.

Ἦλθες πάλιν καὶ σοῦ λένε μὲ τὰ μάτια πυρῶμένα :
ἔσχασε τὰς παρελάσεις ἀλλοφύλων στρατευμάτων,
τώρα πέταξε τὸ πάλα, τώρα φούκτωσε τὸ πένα,
κ' ὅλο βάτze τὸ νομά σου σὲ χαρτὰ διαταγμάτων.

Ἦλθες πάλιν καὶ Ρωμοῦνοι παρελάνουν ἀπὸ ἑμὲ σὺν
μὲ σχισμένας τὰς εἰκόνας τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς σου,
καὶ μὲ μίαν γαλανὴν μας, ποῦ μὲ γιοῦχα καὶ μὲ γέλοια
μᾶς τὴν ἔκαναν κουρέλια.

Ἄλλ' ἐμεῖς οἱ τιμημένοι μαχηταὶ τῶν κρεββατιῶν
μὲ τὴν ἐνδοξὸν σημαίαν τῶν συγχρόνων ρουσοφειῶν
συγκαλύπτουμεν τὴν ἄλλην, ὅπου λέγεται ἐθνικὴ
καὶ πομπεύεται ρακώδης πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ.

Τὴν σημαίαν ταύτην αἶρων κ' ὁ ξυλένης Φασουλῆς
παρελάνει τώρα ἑμὲ σὺν σιγῇ ρουσοφειῶν,
καὶ μ' ἐκείνην περιμένει τοὺς ἀπόντας Βασιλεῖς
καὶ τοὺς ἄλλους μεγιστᾶνας κ' εὐπατριῆδας τῆς Βουλῆς.

Ἦλθες καὶ πάλιν εὐθυμὸς ν' ἀκούῃς Ἱερεμίας,
ἐνῶ κ' ἀπέξω μᾶς γελοῦν φαιδρότατα μηνύματα,
καὶ σὶνὸν πανάγιον βωμὸν τῆς κόρης Εὐνομίας
λάμπουν αἱματοστάλακτα θανάτων μηχανήματα.

Κ' ἂν βγάλωμε τῆς κουμπουριάς καὶ τόσα μαχαιρώματα,
ποῦ πανταχοῦ σαλπίζονται τὰ γλυκοξημερώματα,
πρὸς ταῦτ' ἂν παραβλέψωμεν γαιῶν καταπατήσεις
κ' ἐπιδρομὰς φεονδαρχῶν εἰς ἀλλοτριὰς κτήσεις,
πρὸς ταῦτ' ἂν παραβλέψωμεν καὶ τὰς κλοπὰς κ' ἐκείνους
τοὺς ληστοφυγόδίκους μας καὶ τόσοις φυγοποίνους.

Ἄν ἀφαιρέσω καὶ τινὰ
συνειδησιμὰ καὶ κοινά,
ποῦ τὰ συνείδησις κ' ἐγὼ καὶ τῶν Ρωμῶν ἡ πλάσις,
ἐν ἄλλοις λόγοις τὰς συχνὰς ἐφόδους κ' ἐπελάσεις
ἀποσπασμάτων μερικῶν σὲ χωρικῶν κοτέτσια,
καὶ φαγοπότηα χάρισμα, σφακτὰ καὶ κοκορέτσια.

Οὐ μὴν ἂν ἀφαιρέσωμεν ἀκόμη περιπλέον
κ' ἐκεῖνο τὸ κακούρηγμα, τὸ τόσον φρικαλέον,
ποῦ σ' ἕνα φοῦρνο βρέθηκαν τοῦ Πειραιῶς σφαγμένοι
τρεῖς ἄνθρωποι φιλῆσχοι καὶ νοικοκυρεμένοι,
καθ' ὅλα τὰλλα χαίρομεν σ' τὴν γῆν τὴν φωτοβόλον
ἀσφάλειαν ζωῆς, τιμῆς, περιουσίας, δόλων.

Τροχίζει τὸ μαχαῖρι του τὸ κάθε μας βλαμάκι
πρὸς μίαν λύσιν πρόχειρον παντὸς ἀλύτου θέματος,
κ' ὡς τώρα δὲν παντρέψαμε μήτε τὸν Ἀσημάκη
κ' ὁ πόθος ὁ διακαὴς νὰ πληρωθῇ τοῦ Στέμματος.

Ἡ Θέμις μὲ τοὺς νόμους τῆς τὸ πᾶν περικυβεῖ
καὶ κόσμον ἀνεκούφισαν προὔπολοισμοι
μοναστηριῶν μετοχικῶν καὶ πρῶν Ἡγουμένων
τὰ μάλιστα θρεμμένων,
κ' εἶθε τὸ κράτος τὸ πτωχόν, ποῦ τοῦπεςαν τὰ πάχη,
ἐκείνους ὡς ὑπόδειγμα γὰρ τοὺς δικούς του νᾶχη.

Θρηνοῦν Ἱερεμίας μας, μὰ δὲν λυποῦν οἱ θρήνοι των,
καὶ χαίροντες σὲ βλέπομεν μὲ νέον αὐτοκίνητον
ἐκ Δεκελείας νᾶρχεσαι ταχὺς σ' Ἀνάκτορά σου,
καὶ τὸ γνωστὸν φωνάζομεν : μὲ γειά σου καὶ χαρά σου.

Κιτρινίζουν πρασινάδες
κάθε κήπον καὶ λειμῶνος,
κ' ἔφθασαν κ' οἱ καστανάδες,
χελιδόνες τοῦ χειμῶνος.

Νῦν ἀνάλαβε τὸ σκήπτρον, ὦ Διάδοχε τοῦ Θρόνου,
τοῦ πατρὸς σου Βασιλέως,
κ' εἶθε πάλιν ρωμαλέος
σ' τὰ γυμνάσια τῶν Πρώτων νὰ μᾶς φύγῃς καὶ τοῦ χρόνου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐγινε λοιπὸν σ' τὴν Πόλιν μὲ κατακλυσμοὺς ἐδῶν
ἡ πομπὴ τῶν ἀρραβῶνων, τῶν τοσοῦτον ἐδῶν,
τῆς ὁραίας Καλυπτοῦς, ποῦχει θέληγητρα μυρία,
δηλαδὴ τῆς θυγατρὸς Ἀλεξίου Ζαχαρία,
καὶ τοῦ Στάυρου τοῦ Δοσίου, τοῦ γνωστοῦ διερμηνέως
τῆς Ἑλληνικῆς Προσβείας, ποῦναι τῶν ἀπαιτῶν νέος.

Ἀναγγέλλονται κ' ἡ Νύχτις, τόμος ἐκ διηγημάτων
μετὰ γλαφυρῶν εἰκόνων, ὅπως καλλιτεχνήματων,
τῆς Εἰρήνης Μεγαπάνου, τῆς τοῦ Πλάτωνος Ἀθηναίας
καὶ λογιωτάτης νέας,
καὶ μετὰ πρόλογον λόγιον γνωστοτάτου, ποῦναι πρώτης,
κ' ὁ καλλιθέτης Μιχάλης ὁ Σαλίβερος ἐκδότης.

Δράμα καιρὸν ὁ Φάλκος ὁ τηλεγραφητής...
Γεώργιος ὁ Σπίρλας ἐκείνου ποιητής.